

A Fővárosi Ítéletábra a dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Fülöp és Társa Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Fülöp László ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. augusztus 31. napján kelt 70.P.21.297/2015/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 17.500 (tizenhétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 56.000 (ötvenhatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő jogát azzal, hogy az általa kiadott ... internetes sajtótermékben ...-én megjelent „...” című cikkben közzétett, alábbi valótlan tényállításokkal

1. „gránátvetővel támadtak volna ... házára, ... sem akarták kímélni, ... pedig a lakása lépcsőházában tervezték elverni”;
 2. „... kikotyogta azt is, hogyan dobtak Molotov-koktélt a szocialista képviselők házaira, hogy ... volt a szervezet politikai, a ... pedig a katonai szárnyának vezetője”;
 3. „az IRA ír terrorszervezetet tekintették mintának”;
 4. „az edzőtárs szerint korábban ... és ... szerb és horvát kapcsolatai révén szereztek plasztikot az akcióhoz, de időközben a délszláv szál megszakadt”;
- továbbá a ...-én megjelent „... lepleződött, tiltakozik” című cikkben közzétett:
5. „... azt írják, a felperes és az általa vezetett ... rá akarta robbantani ... a liftet, illetve azt tervezték, hogy felrobbantják ..., egykori budapesti rendőr-főkapitány helyettes autóját.”
- közlésekkel megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Kérte az alperes kötelezését a ... internetes honlapon elégtételadó nyilatkozat közzétételére, melyben a jogsértésekért elnézést kér. Kérte továbbá kötelezni a ...-én megjelent cikknek az internetes oldalról való eltávolítására, illetve a jogsértő részek nélkül történő szerepeltetésére, valamint az alperes marasztalását kérte 1.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés és ennek a ... napjától

járó törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésében.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa kiadott ... internetes sajtótermékben ...-én megjelent „...” című cikkben valótlanul híresztelte, hogy a ... megnevezésű szervezet a felperes szerb és horvát kapcsolatai révén szerzett plasztikot az akcióihoz, megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő jogát.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet kézhezvételétől számított 15 napon belül távolítsa el a fenti cikkből „az edzőtárs szerint korábban ... és ... szerb és horvát kapcsolatai révén szereztek plasztikot az akcióhoz...” mondatból a felperes nevét.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül jelentesse meg a ... internetes sajtótermékben - a fenti cikk megjelenítési módjával azonos módon - legalább 30 napig vagy mindaddig, amíg a fenti cikk elérhető az ítélet rendelkező részének jogsértést megállapító részét és fejezze ki sajnálkozását a jogsértésért.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 50.000 forintot és annak a ...-tól a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 31.750 forint perköltséget.

Kötelezte a felperest, hogy az állam javára 51.430 forint, még az alperest, hogy 8.570 forint le nem rótt illetéket külön felhívásra fizessenek meg.

A felperes kereseti kérelmét a régi Ptk. 75. § (1) bekezdésében és a 78. § (2) bekezdésében foglalt szabályokra figyelemmel bírálta el.

Abból indult ki, hogy a perbeli újságcikkek a felperes ellen folyamatban lévő büntetőüggyel foglalkoznak, ezért azoknak meg kell felelniük a Kúria - a személyiségi jogi perekben megfelelően alkalmazandó - PK 14. számú állásfoglalásában foglaltaknak. Ekként a közlemény nem jogsértő abban az esetben, ha a felperessel kapcsolatos büntetőeljárás állásáról a valóságnak megfelelően tájékoztatja az olvasókat. A tájékoztatás nem tartalmazhat olyan tényállítást, amely a büntetőeljárásban nem merült fel, illetőleg a folyamatban lévő büntetőeljárást nem állíthatja be akként, mintha az már jogerősen befejeződött volna. Mindemellett a PK 12. számú állásfoglalás rendelkezéseinek megfelelően a sajtóközleményt a maga egészében vizsgálta, az egymással összetartozó részeit összefüggésben értékelte, figyelemmel a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

Kiemelte, hogy a ...-én megjelent cikk - bár az ... portréját törekszik megrajzolni - egyértelműen tájékoztatja az átlagolvasót arról is, hogy a ... tevékenységével érintett, a felperessel szemben indult büntetőügy még folyamatban van, abban jogerős marasztalásra nem került sor. A cikk a ... kapcsolatos eljárást az átlagolvasók által ismertnek tekinti, ami 2010 márciusában így is volt, miután a büntetőüggyel a média részletesen foglalkozott. A cikk befejező része egyértelművé teszi, hogy a

felperessel kapcsolatos büntetőeljárás még nem zárult le. ... ugyanis utal arra, hogy a rendőrségen az általa szolgáltatott hangfelvételeket jelentős mértékben meghaladó mennyiségű bizonyíték van, illetve arra is, hogy a jövőben azokat a bírósági tárgyaláson majd meghallgatják és ki fog derülni, hogy nem hamisítványok. Ezt megelőzően a cikk ismerteti, hogy ... az általa készített hangfelvételeket a rendőröknek átadta, őt az eljárás során két napig hallgatták ki, majd a ... azzal kereste meg, hogy ő az egyik tanú a ... ügyben. Így a cikk teljességét vizsgálva az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy abból az olvasók részére egyértelműen kiderül, hogy a büntetőügy még jogerősen nem fejeződött be. Bár az írás kifejezetten nem tartalmazza, hogy a felperes az ügy egyik gyanúsítottja volt, azonban ez az olvasók számára egyrészt közismert volt, másrészt a felperest nevesítő állításokból is levezethető ez a következtetés.

A felperes által sérelmezett kijelentések vizsgálatának eredményeként, a cikk teljes tartalma alapján megállapította, hogy valamennyi kifogásolt állítás a cikk szerint a ... által készített hangfelvételeken szerepel. A sérelmezett mondatok a cikk azon részében szerepelnek, ahol arról van szó, hogy ... az ... folytatott beszélgetéseit felvette. Az újságcikk közlései, az abban szereplő mondatok tartalma, a szerkesztésmód egyértelművé teszi, hogy az ... által a hangfelvételeken elmondottakról van szó, vagyis az írás a hangfelvételek tartalmát ismerteti, mely felvételek a büntetőeljárásban bizonyítékként felhasználásra kerültek.

Tekintettel arra, hogy a PK 14. számú állásfoglalás alapján a büntetőeljárásról szóló tájékoztatás akkor megfelelő, ha az a büntetőeljárásban felhasznált bizonyíték tartalmát ismerteti és az írásból kiderül, hogy az adott kijelentés mely bizonyíték tartalmát képezi, az elsőfokú bíróság a sérelmezett közléseket összevetette a hangfelvételek tartalmával.

Az elsőként sérelmezett állítások vonatkozásában a felperes érintettségét megállapította, tekintettel arra, hogy az olvasók az erőszakos akciókat értelemszerűen a felperessel kapcsolták össze. A „gránátvetővel támadtak volna ... házára” kijelentés az elsőfokú bíróság megállapítása szerint lényegét tekintve a hangfelvételeken megtalálható. Az ... -én sugárzott „...” című műsorában 15:10-nél és a ...-én sugárzott ... műsorában 1:15-nél ... említi az RPG-t, azaz a gránátvetőt és azt is elmondja, hogy „rá lettek uszítva”, hogy álljanak rá „...” bátyó” házára. Egyikük talált is egy kilátót a környéken, ahonnan még elérhető lett volna a ház. Mindezek alapján megállapította, hogy a kifogásolt állítás a valóságnak megfelel.

Az „...” sem akarták kímélni” kitétel szövegkörnyezetére tekintettel úgy értelmezhető, hogy vele kapcsolatosan is valamilyen merényletet tervezett a felperes által vezetett szervezet. Bár a ...-én sugárzott ... című műsorban 1:40-kor elhangzott „Mi az ... ugyanúgy utáljuk” kijelentésből nem következik egyértelműen az, hogy a szervezet ... szemben is merényletet akart megkísérelni, ez azonban olyan lényegtelen pontatlanság, amely a teljes cikk mondanivalója és a felperes megítélése szempontjából nem bír jelentőséggel. A cikk felperest érintő lényegi állítása ugyanis az, hogy vezető magyar politikusokkal szembeni terrorcselekmények gyanúja miatt büntetőeljárás folyik ellene és a bizonyítékként szolgáló hangfelvételeken a szervezettel kapcsolatban súlyos állítások hangzanak el a politikusok ellen tervezett merényletekről. Irreleváns az, hogy a tervekkel, illetve támadásokkal érintett politikusokhoz képest ... más a pártállása, ennek a felperes mint terrorizmussal gyanúsított személy megítélése szempontjából nincs jelentősége.

A „...” a lakása lépcsőházában tervezték megverni” közlést a ...-én sugárzott ... című műsor 0:44-kor kezdődő része és az ugyanezen a napon az ... is bejátszott 00:40-nél elhangzott része támasztja alá. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a meg nem vágott felvétel alapján is az a következtetés vonható le, hogy a szervezet tagjai terveztek ... szembeni merényletet, azt amiatt vetették el, hogy az veszélyes, mivel ... a belvárosban lakik. Az, hogy megverésről vagy egyéb cselekményről volt szó, a cikk mondanivalója és a felperes megítélése szempontjából lényegtelen, erre tekintettel ez az állítás is megfelel a valóságnak.

A másodikként kifogásolt állítás vonatkozásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az 5. sorszám alatt csatolt ügyészségi közleményben szerepel az a tájékoztatás, hogy a felperest azzal gyanúsítják, hogy az ő utasítására dobta ... házára Molotov-koktél, illetve ő adott utasítást arra, hogy helyezzenek el két országgyűlési képviselő házában időzítő szerkezettel ellátott robbanóanyagot. Az ügyészségi közleményben kifejezetten szerepel az, hogy a felperessel szemben megalapozott a gyanú arra, hogy 2007. évben egy több személyből álló csoportot hozott létre és vezetett abból a célból, hogy országgyűlési képviselők elleni támadásokkal befolyásolják a parlamenti döntéseket. A felperes megítélése szempontjából lényegtelen, hogy ő katonai vagy más jellegű vezető volt. Az ügyészségi közleményből kiderül, hogy személyét erőszakos cselekedetekkel hozták összefüggésbe, vagyis a katonai vezetőnek titulálása nem meglepő. Ezért ugyancsak annak megállapítására került sor, hogy az állítás valós.

A harmadikként kifogásolt állítás vonatkozásában kifejtette, hogy az a kijelentés, hogy valaki valamit mintának tekint, önmagában nem sértő. Az a következtetés, hogy az IRA-t tekinti mintának, azt jelenti, hogy a terrorizmussal szimpatizál vagy maga is terrorista, ezért sértőnek minősül, azonban az véleménynyilvánításként értékelendő. A cikk ebben a körben ugyancsak ... idézte, amelyet a ... -án sugárzott „...” című műsorában 00:39-nél kezdődő bejátszása támaszt alá, ahol ... és az IRA-val kapcsolatos fejtegetése hallható. Ebből következően a kifogásolt állítás és az abból levonható következtetés nem tekinthető valótlannak, illetve megalapozatlannak.

A negyedikként sérelmezett közlés vonatkozásában az elsőfokú bíróság az 5. sorszám alatt csatolt ügyészségi közlemény alapján azt állapította meg, hogy bár a gyanúban robbanóanyaggal, robbanószerrel való visszaélés szerepel, robbanóanyag csempészség nem. A cikk a felperessel kapcsolatosan egyértelműen ezt a dehonesztáló állítást tartalmazza. Olyan állítás, amely a felperest Szerbiából vagy Horvátországból történő robbanószer csempészetével kapcsolatba hozná, a hangfelvételeken sem található.

Az ötödikként sérelmezett állítás tekintetében rögzítette, hogy a ...-én megjelent cikk alapvetően nem a felperesről, hanem ... és ... tiltakozásáról szól, de abban a felperest is megemlíti. A felperes által sérelmezett kijelentés egyik tényállítása az, hogy a felperes és az általa vezetett ... rá akarta robbantani ... a liftet. Ezzel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság a korábbiakban kifejtettekre utalt vissza. A másik tényállítás, hogy ... budapesti rendőrfőkapitány-helyettes autója felrobbantását tervezték. E merényletre való utalás a hangfelvételeken nem szerepel, az a ... -án sugárzott „...” című műsorában került megemlítésre 01:55-nél, de a bejátszott hangfelvétel az állítást nem igazolta, csupán a műsorvezető vonatkozó közlése hangzott el. A ... kapcsolatos állítás az ügyészségi közleményben sem található, így nem volt megállapítható, hogy ez az állítás a valóságnak megfelel. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a két tényállítást az alperes kifejezetten akként közölte, hogy ezen információk a ... származnak és a nyomozati anyagban az itt írt cselekmények nem szerepelnek. Ebből az átlagolvasó számára nem következik az, amire a felperes hivatkozott, hogy ez az információ megbízható, miután az újság részletesebb bizonyítékokkal rendelkezik, mint nyomozóhatóság, hanem pontosan ennek az ellenkezője vonható le következtetésként, miszerint ezek a ... származó meg nem erősített nem pontos és nem biztos információk. Ezért az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes ezen részekben a felperes cselekedeteivel kapcsolatban olyan találgatást közölt, melynek ezen jellege a cikkből kiderült, így jóhírnévsértés nem történt.

Minderre figyelemmel az elsőfokú határozat a felperes által sérelmezett hét állítás közül a Szerbiából és a Horvátországból történő robbanóanyag csempészet vonatkozásában állapította meg a jogsértést a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

A régi Ptk. 84. § (1) bekezdés d) pontja értelmében a sérelmes helyzetet akként szüntette meg, hogy az alperest nem a teljes cikk törlésére, hanem a jogsértéssel érintett egyetlen mondatból a felperes nevének törlésére kötelezte, miután ily módon a teljes cikk már nem jogsértő. Az elégtételadás körében a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja szerint határozott.

Az 1.000.000 forint megfizetésére irányuló nem vagyoni kárigény tekintetében a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, a 339. § (1) bekezdése és a 355. § (4) bekezdése szerint döntött, figyelemmel az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB határozatában írtakra is.

A kártérítés összecszerúsége tekintetében értékelte azt, hogy a cikkek megjelenésekor a felperessel kapcsolatban már köztudomású volt, hogy súlyos, terrorcselekménynek minősülő bűncselekmények miatt büntetőeljárás indult vele szemben. Ezt az információt a korábban közzétett ügyészégi közlemények is tartalmazták. A perbeli cikkek megjelenését megelőzően és azzal egy időben az üggyel gyakorlatilag a teljes média foglalkozott. Mindezek alapján azt látta megállapíthatónak, hogy a felperes negatív társadalmi megítélését elsősorban az az információ váltotta ki, ami a valóságnak megfelel, azaz a felperes terrorcselekménnyel történő gyanúsítása. A tárgybeli cikk ezzel kapcsolatban egy, az egészhez képest nem kiemelkedő súlyú valótlan tényt közölt, a szerb és horvát kapcsolatra tekintettel történő robbanóanyag csempészetet. Ugyanakkor az ügyészégi közleményből megállapíthatóan robbanóanyaggal és robbanószerrel való visszaélés miatt a felperest gyanúsították. Köztudomású tényként rögzítette, hogy számos cikk foglalkozott a felperes tevékenységével, ezért életszerűtlennek találta azt, hogy a felperes valamennyi barátja és ismerőse éppen a perbeli cikkben írt egyetlen jogsértő állítás okán alakított ki róla negatív értékítéletet. Figyelemmel volt arra is, hogy a felperes a cikkek megjelenését követően csak hosszú idővel indított pert, amit úgy értékelt, miszerint ennek oka az volt, hogy szubjektíve nem találta súlyosan sérelmesnek a vele kapcsolatos állításokat, hiszen ellenkező esetben már korábban törekedett volna sérelmes helyzet megszüntetésére. Erre jogi képviselője útján akkor is lehetősége volt, ha előzetes letartóztatásba, illetve házi őrizetbe helyezték. Mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy a felperes számára a valótlanak bizonyult állítás az egyéb okokból kialakult negatív értékítélethez képest már csak csekély többletsérelmet okozott.

A kamatfizetési kötelezettség tárgyában a régi Ptk. 301. § (1) bekezdése és a 360. § (1) bekezdése alapján határozott.

Nem tartotta indokoltnak ... nyomozati vallomásának beszerzését és nevezett tanúkénti meghallgatását, tekintettel arra, hogy a perben nem volt vitás a hangfelvételek elkészülte és azok büntetőeljárás során bizonyítékként való felhasználása. A plastik beszerzésével kapcsolatos állításokat illetően az alperesnek a büntető bíróság megkeresésére irányuló bizonyítási indítványát nem találta határozottnak, illetve arra utalt, hogy utóbb az alperes úgy nyilatkozott, hogy bizonyítási indítványa nincs.

A pernyertesség-pervesztesség arányát mérlegeléssel 15-85 %-ban állapította meg a felperesre nézve terhesebben, és a perköltségviselés tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott. Az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és a 2. § (2) bekezdése szerint állapította meg a felperes javára, míg az alperesi képviselő munkadíját ugyanezen rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének részben helyt adó és az egyetlen tényállítás jogsértő voltát megállapító rendelkezésein túlmenően kérte annak megállapítását is, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő jogát a ... internetes oldalon, az internetes portál ...-ei „...” című

cikkében az alábbi valótlan tényállítások közzétételével:

1. „gránátvetővel támadtak volna ... házára, ... sem akarták kímélni, ... pedig a lakása lépcsőházában tervezték elverni”;
2. „... kikotyogta azt is, hogyan dobtak Molotov-koktélt a szocialista képviselők házára, hogy ... volt a szervezet politikai, a ... pedig a katonai szárnyának vezetője...”;
3. „...az IRA ír terrorszervezetet tekintették mintának”

Ezen jogsértések és az elsőfokú ítéletben megállapított jogsértés okán az alperest 750.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés és ennek a ... napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni. Kérte az alperes kötelezését a ... internetes honlapon elnézéskérelmet kifejező elégtételadó nyilatkozat közzétételére, valamint a sérelmes helyzet megszüntetésére a „...” című cikknek az internetes oldalról való eltávolításával, illetőleg kérte annak a jogsértő részek nélküli szerepeltetését.

Másodlagosan az elsőfokú határozat megváltoztatását és az elsőfokú ítéletben megállapított jogsértés miatt az alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 250.000 forintra kérte felemelni, annak késedelmi kamataival együtt.

Fellebbezési álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a részletesen feltárt tényállás mellett téves következtetéseket vont le. Helyesen került sor annak megállapítására, hogy a tárgybeli írás nem egy büntetőeljárásról szóló tudósítás, hanem az ... portréja. A cikkben megemlítsre kerül, hogy nevezett hogyan buktatott le egy terrorista csoportot, azonban az írás utalást sem tesz arra, hogy az említett események nem kész tények, mint ahogy azt sem közli, hogy személyével, illetve a cikkben megjelölt csoporttal szemben még csak a gyanúsítás szintjén álló büntetőeljárás van folyamatban. A cikket átvizsgálva, azt átolvasva és helyesen értelmezve abból az olvasó számára egyáltalán nem derül ki, hogy személyét, illetve a megemlített szervezetet meg sem gyanúsították a tárgybeli cselekményekkel, nem ténylegesen megtörtént esemény a ... háza, vagy az ... és ... személye elleni merénylet tervezése, mint ahogy nem igazolt tény katonai vezető szerepe sem, vagy az, hogy az IRA terrorszervezetet tekinti példának.

Téves az az ítéleti indoklás, mely szerint a ... kapcsolatos büntetőeljárásról az átlagolvasók ismeretekkel rendelkeztek, különös tekintettel arra, hogy nem bűnügyi tudósításról szól az írás. Elfogadhatatlan az az álláspont, hogy bár a cikk nem tájékoztató gyanúsított mivoltáról, azonban ezt a tényt mindenkinek ismernie kellett és ha mégsem így volt, akkor ez kikövetkeztethető a cikkbeli utalásokból. Éppen a ... múltbeli eseményeire történő visszatekintő jelleg okán vonható le az olvasó számára az a következtetés, hogy személye, mint katonai vezető egy nemzetközi terrorszervezetet példaként maga elé állítva szervezte a cikkben említett merényleteket, melyeket ... végül megakadályozott. Miután nem derül ki a gyanúsítás és a még folyamatban lévő, de a vád szintjét sem elérő büntetőeljárás ténye, a leírt tényállítások valótlanok és sértik a jóhírnévhez való jogát.

Érthetetlennek tartotta, hogy mi alapján tartja az elsőfokú bíróság megengedhetőnek az alperes részére azt, hogy a hangfelvételen ténylegesen elhangzottakkal szemben az abból levont saját következtetéseit ismertesse a büntetőeljárásban felhasznált bizonyíték tartalma gyanánt, ha nincs szó arról a felvételen, hogy gránátvetővel támadtak volna meg ... házát. Tekintettel arra, hogy ... az akkori ellenzéki párt vezetőjével szembeni merénylet tényét a hangfelvétel nem támasztja alá, a közölteket nem lehet lényegtelen pontatlanságnak tekinteni, mivel a valótlan állítás kifejezett célja az volt, hogy személyét az ellenzéki pozícióban lévő politikusok, pártszimpatizánsok körében is lejárassa az alperes. Mindemelllett az olvasók pártpreferenciák alapján megosztottak, a ... szimpatizánsok körében más reakciót vált ki az, ha valaki csak ... és ... ellen tervezett merényletet, mintha ... ellen is.

A hangfelvétel nem tartalmazza azt, hogy ... is meg akarja veretni a szervezet vagy fel akarja őt robbantani a liftben, ezek csupán egy felvételrészletből levont téves alperesi következtetések, melyeket közvetíteni az olvasók felé megengedhetetlen és jogsértő.

... kijelentése nem igazolhatja azt, hogy konkrétan akár személye, akár ... egy ír terrrorszervezetet tekintett volna valaha is mintának.

Tekintettel arra, hogy a cikkből nem derül ki, hogy a büntetőeljárás még jogerősen nem fejeződött be, valamennyi sérelmezett tényállítás vonatkozásában meg kell állapítani a jogsértés tényét. A leírtakban a gyanúsítás ténye még utalás szintjén sem jelent meg, a cikk nem tájékoztatott arról, hogy a büntetőeljárás jogerősen nem fejeződött be és azt sem közli az egyes kifogásolt tényállítások kapcsán, hogy azokat pontosan mely bizonyíték tartalmazza. Mindemellett több állítást a hangfelvétel sem támaszt alá, így például ... kapcsolatosan nincs felvételésrészlet, a többi állítás vonatkozásában is csupán saját következtetéseit közli az alperes a konkrét hanganyag-tartalommal szemben.

Megítélése szerint a megállapított nem vagyoni kártérítés összege rendkívül alacsony, a bírói gyakorlathoz képest is kirívóan kis összeg. Függetlenül attól, hogy valóban folyt vele szemben büntetőeljárás a cikk megjelenésének idején, ezen tényhez személyének negatív társadalmi megítélése nem kapcsolódhatott. Sokkal hangsúlyosabban érintette társadalmi megítélését a cikkben közölt számos valótlan állítás, a hangfelvétel részletekből levont alaptalan következtetés. Igazolt bizonyítékok nélkül állították, hogy komoly bűncselekményeket akart végrehajtani, merényletekre készült mindkét meghatározó politikai oldal vezető személyiségeivel szemben. Ezen cselekmények okán gyanúsítására nem került sor, a közvélemény ezen állítólagos bűncselekményekről az alperes cikkből értesült. A valótlan tényállítások rombolták igazán a jóhírnevét, társadalmi megbecsülését, valamennyi politikai oldalon álló olvasó szemében, így az igényelt nem vagyoni kártérítés összege nem lehet eltúlzott, annak valóságos elégtételt kell nyújtania az okozott hátrány kompenzálására és annak a jogsértés szankcionálására is alkalmasnak kell lennie. A jogsértés jellege nem tekinthető csekély mértékűnek, tekintettel arra, hogy egy országosan ismert, nagy olvasóközönséggel rendelkező sajtótermék követte el, annak internetes változatában.

Fellebbezési ellenkérelmében az alperes az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül. E körben az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és a határozatának indokolásában kifejtett állásponttal teljes mértékben egyetértett, így az elsőfokú ítélet helybenhagyására a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint került sor.

A jogvitában irányadó jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú határozat ismertette, azokra a másodfokú bíróság visszautal.

A felperesi fellebbezés tükrében a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

Nem vitásan a kereset tárgyává tett, a ... internetes portálon ... napján megjelent „...” című cikk ... portréját rajzolja meg, azonban nem hagyható figyelmen kívül annak ténye, hogy nevezett személye a felperessel szemben indult büntetőeljárás okán került az érdeklődés középpontjába, az általa előadottak a felperest érintő büntetőeljárással állnak szoros összefüggésben. Ezért a jogvitában az eredetileg sajtó-helyreigazítási eljárásokra kidolgozott, de a személyiségvédelmi perekben is megfelelően alkalmazandó PK 14. számú állásfoglalás rendelkezéseit kellett szem előtt tartani, ahogyan ezt az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette.

A másodfokú bíróság hangsúlyozza azt, hogy a PK 14. számú állásfoglalás rendelkezéseit a bírói gyakorlat kiterjesztően értelmezi, ennek megfelelően abban az esetben, ha a sajtószerv a valóságnak megfelelően ismerteti a nyomozás során felmerült bizonyítékokat, azoknak akár csak egy részét

kiragadva, nem követ el jogsértést. Ha tájékoztatása valósághű, a hatóságok látókörébe került bármely bizonyítékról jogsértés nélkül tudósíthat, azzal, hogy a tényeknek megfelelően tükröznie kell az adott büntetőügy anyagát és a büntetőeljárás állását.

Az elsőfokú határozat indokolása ugyancsak helytállóan rögzítette azt, hogy a cikk tartalmának a PK 12. számú állásfoglalás rendelkezései alapján elvégzett vizsgálata eredményeként milyen okból és milyen közlésekből kifolyólag állapítható meg az átlagolvasó számára is egyértelműen az, hogy a felperessel szemben indult büntetőügy még folyamatban van, abban jogerős döntés nem született. Csupán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a tárgybeli cikk megjelenésének időszakában fokozott közérdeklődés kísérte a felperes ügyét, így az átlagolvasó előtt ismert volt a felperessel szemben folyamatban lévő eljárás, büntetőügyével a média hosszabb időn keresztül, részletesen foglalkozott.

Az első fokon eljáró bíróság minden egyes sérelmezett állítás vonatkozásában kellőképpen kifejtette azt, hogy a kifogásolt közlést a büntetőeljárás mely bizonyítéka és mennyiben támasztja alá. Mindemellett a Fővárosi Ítéltábla a felperes által indított hasonló tárgyú perekből (Fővárosi Törvényszék ..., ..., ..., ... számú ügyek) hivatalos tudomással rendelkezik arról, hogy a ... által ...-én felvett folytatólagos tanúkihallgatási jegyzőkönyvében rögzítettek szerint ... tanúvallomásaiban elhangzott a ... elleni támadás terve. A ... és az ... között lefolytatott, hangfelvételen rögzített beszélgetés egyértelműen tartalmazza a fenti támadás terve mellett az ...-rendszer elleni támadásokra való utalást, elhangzik az a közlés, hogy a ... is utálják, mert ugyanannak a bandának tartják, mint az ...-t. A ...-ai tanúkihallgatási jegyzőkönyvben került rögzítésre a szervezet azon ötlete, hogy a ... házával szembeni kilátóból lőtték volna ki a tankelhárító rakétát a házára. Ez a jegyzőkönyv tartalmazza azt is, hogy „a ... sem jó, az ... is meg fogja kapni a magát”. A hangfelvételen készített leíratban olvasható, hogy „az ... idejében ugyanez fog menni”, „mi az ... ugyanúgy utáljuk”. A nyomozati anyag részét képezi a felperes katonai vezető szerepére történő utalás és az IRA terrorszervezetre vonatkozó közlés is (...-i tanúkihallgatási jegyzőkönyv).

Fentiekben kifejtettek alapján, miután nemcsak a gyanúsítás és az ügyészégi tájékoztatás lehet releváns a felperes ügyét érintően, hanem más egyéb felmerült bizonyíték is, okszerűen került megállapításra az, hogy az alperes valósághű tájékoztatást adott. Ezért az alperes által adott tájékoztatás személyiségi jogsértés megállapítására nem ad alapot.

Miután a ... által készített hanganyag a felperessel szemben megindult nyomozati eljárás részét képezte, önmagában jelentőséggel nem bír az, hogy utóbb nem minden cselekmény vonatkozásában került sor a felperessel és társaival szemben a gyanúsításra, majd a vádemelésre.

A megállapított jogsértés jogkövetkezményeként alkalmazott nem vagyoni kártérítés összegének felemelésére okot adó körülményt nem talált a másodfokú bíróság. A perbeli cikk megjelenésének időszakában a felperes által sem vitatottan folyamatban volt vele szemben a büntetőeljárás, így nem állapítható meg azt, hogy kizárólag a jogsértőnek bizonyult közléssel okozati összefüggésben alakult ki személyének negatív megítélése. A megállapított 50.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés elegendő a valótlan tényállítással okozott hátrány kompenzálására tekintettel arra, hogy a valótlanul bizonyult állítás nem jelentős súlyú. Ugyanakkor a felperest olyan súlyos bűncselekmények elkövetésével gyanúsították, hogy ennek ténye önmagában alkalmas a negatív értékítélet kiváltására.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint viseli az alperes fellebbezési költségét, melynek megállapítására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése, 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. §-a szerint került sor. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett 700.000 forint összegű fellebbezési pertárgyérték után számított 8% mértékű fellebbezési illetéket ugyancsak a felperes

viseli. Az illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2017. március 9.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

Dr. Istenes Attila s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő